

Сур Ю. В.,

здобувачка вищої освіти

Харківський національний технічний університет

сільського господарства імені Петра Василенка

ОСНОВНІ ІДЕОЛОГІЇ ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ ХХ СТ.

Науковий керівник:

О. В. Воронянський

кандидат історичних наук, професор

Витоки сучасних суспільно-політичних течій сягають у глибину історії. Розвиваючись і доповнюючись новими елементами, вони активно впливають одна на одну. Практично всі основні політичні партії розвинутих країн сьогодні являють собою певне поєднання соціал-демократичних, ліберальних і консервативних елементів. Серед значної кількості суспільно-політичних течій і вчень одне з провідних місць займає лібералізм (від лат. *liberalis* – вільний), витoki якого знаходимо в добі Ренесансу.

Лібералізм виходить із положення, що світ підпорядкований законам, які нам непідвладні, тому природним принципом поведінки людини має бути здоровий глузд, зважені дії. Значний вклад ліберали внесли у розроблення принципів політичної демократії. На межі 19 і 20 століть з розвитком західної цивілізації класичний лібералізм зазнав суттєвих змін, з'являється новий лібералізм – неолібералізм.

Що ж у неолібералізмі з'явилося нового?

– У зв'язку зі зростанням монополізму було прийнято законодавство про захист підприємництва, насамперед середнього, та підприємств-новаторів, які зазнавали особливого ризику.

Українське державотворення: історичний аспект

– В обов'язок держави ставилося розробити стратегію економічного розвитку для того, щоб запобігти кризі й стабілізувати фінансове становище в країні.

– Розширювалася державна власність, визнавався плюралізм форм власності.

– Визнавався обов'язок держави і громадських організацій брати активну участь у захисті не тільки політичних, а й економічних і соціальних прав громадян, особливо бідних верств, які не спроможні забезпечити собі необхідні умови життя.

Однією з поширених політико-ідеологічних течій сучасності є консерватизм, (від лат. *conserware* – зберігати, охороняти). Історія цієї політичної ідеології починається з кінця 18 ст.

Консерватизм з'явився як антиреволюційна феодально-клерикальна ідеологія, що ставила собі за мету зберегти незмінними встановлені раніше порядки. У зв'язку зі змінами, що сталися у світі в другій половині 20 ст., класичний консерватизм трансформувався в «неоконсерватизм».

Неоконсерватизм намагається пристосувати традиційні цінності консерватизму до реалій постіндустріального суспільства і відстоює такі принципи: в економічній сфері – звільнення приватного капіталу від надмірного державного втручання; у соціальній – економічний реалізм, скорочення соціальних витрат; у політичній – посилення елітарних тенденцій в управлінні державою, зміцнення законності та порядку. Неоконсерватизм являє собою своєрідний синтез ідей консерватизму і лібералізму, сутність якого містить заклик: “Розчистити місце від усього того, що було в суспільстві штучно створено, і створити таке, що варте збереження”.

У багатьох західних країнах ідеологія консерватизму є досить популярною, на її основі створено політичні партії. Успішно функціонують вони в США, Великій Британії, Франції, ФРН і в низці інших країн. В Україні спектр консервативних політичних партій поки що не склався.

У середині 19 ст. сталося різке загострення боротьби між пролетаріатом і буржуазією. Це викликало появу нової політичної ідеології – соціалізму, з майже одночасною появою в ній двох відгалужень – марксизму і соціал-демократизму.

В основу марксизму покладено такі постулати:

– Соціалізм є вищою порівняно з капіталізмом формою суспільної організації, перехід до якої можливий тільки шляхом революції.

– Побудова соціально справедливого суспільства неможлива без знищення приватної власності на засоби виробництва.

– Шлях до соціалізму пролягає через заміну буржуазного парламентаризму диктатурою пролетаріату.

На думку прихильників соціал-демократизму, соціалізм не означає якогось реального суспільного ладу, ідея соціалізму – це морально-політичний ідеал: «Кінцева мета ніщо, рух – усе». У центрі уваги соціал-демократії – ідея створення «соціальної держави» як інструменту формування «солідарного суспільства», де повинні з'єднатися два великі досягнення 20 ст. – індивідуальність творчості і колективна солідарність. Соціал-демократи замінили і частково удосконалили ідею класового протиборства концепцією «соціального партнерства». У країнах, уряди яких очолювали соціал-демократи, практично ліквідовано безробіття і бідність.

Позитивним чинником світового розвитку став Соціалістичний Інтернаціонал, який нині об'єднує близько 80 соціалістичних і соціал-демократичних партій, які налічують 20 млн членів.

Однією з дуже поширених ідеологій є християнсько-демократична. В її основу покладено. – синтез «миру любові» і «миру влади».

Однією з одіозних суспільно-політичних течій сучасності є фашизм. Він передбачає повний контроль усього суспільного життя з боку держави та силових структур правлячої партії, ліквідацію демократичних свобод та інституцій, мілітаризацію країни.

Одним із найреакційніших відгалужень ідеології фашизму є нацизм (націонал-соціалізм). Найхарактернішими рисами нацистської ідеології й політики є: панування расистської шовіністичної ідеології; культ вождя; встановлення однопартійної системи; ототожнювання партії з державою, зрощення їхніх апаратів; милітаризація й уніфікація всього суспільного життя тощо.

Фашистська ідеологія ґрунтується на ідеї расової винятковості панівної нації, а це зумовлює проведення антинаціональної за своєю суттю політики – шовінізму, расизму, геноциду та етноциду.

За умов панування фашизму неможливе легальне існування будь-яких опозиційних політичних партій або інших політичних об'єднань.

Ідеї фашизму і фашистські рухи мають місце і в сучасному світі, уже у вигляді неофашизму. Нині неофашистські організації діють у 80 країнах світу. Створено Всесвітній союз нацистів із штаб-квартирою в США. В основу неофашистської ідеології покладено все ті ж фашистські постулати. Але є й відмінності, що містяться в закликах неофашистів, – відмова від етнічного месіанства, пропаганда так званого гуманізованого фашизму і деякі інші.

Сучасні неофашисти виступають під гаслами «чистого» фашизму, вільного від спотворень, намагаються відмежуватися від злочинів гітлерівського фашизму. Сьогодні вони говорять про білу людину взагалі, яка протиставляється «кольоровим» народам. Неофашисти США, наприклад, твердять про перевагу «англосаксонської раси».

До крайніх поглядів і методів політичної діяльності відносять і політичний екстремізм. Ліве його відгалуження в теорії покладається на ідею негайної революції і боротьби, а правий напрям використовує ультранаціоналістичні гасла і виявляється у формі фашизму чи расизму.

Особливим проявом політичного екстремізму є релігійний екстремізм. Дуже великого поширення в наш час набув ісламський фундаменталізм. Для практики політичного екстремізму характерним є намагання досягнути

політичної мети шляхом використання будь-яких форм насилля, включаючи і політичний терор.

Таким чином, політичні ідеології формуються на основі певних соціально-економічних відносин і мають собі за мету активізацію суб'єктивного чинника. Плюралізм ідейно-політичних течій, підходів, методологічних принципів, терпимість до інакодумства є запорукою стабільності будь-якого політичного ладу.

Нині у світовій соціально-політичній думці все більше окреслюються контури планетарної ідеології гуманізму. Така синтетична ідеологія в майбутньому може мати перспективу, тому що вона буде ґрунтуватися на ідеї «знімання» суперечностей між свідомістю особи і суспільством через трансцендентальні суб'єкти: Всесвіт і знання. Нова епоха вже сформувала необхідність у такій ідеології, оскільки саме гуманізм як планетарна ідеологія зможе об'єднати всі нації в світове співтовариство, покликане забезпечити соціальний добробут та інтелектуальні й духовні потреби кожної людини.

Література:

1. Воронянський О. В. Концепт національного суверенітету як принцип реалізації політичних прав нації. *Вісник Національного університету «Юридична академія України імені Ярослава Мудрого». Серія: Філософія, філософія права, політологія, соціологія.* 2011. №. 9. С. 255-260.

2. Воронянський О. В. Проблема формування політичних інститутів у контексті конкурентної боротьби еліт. *Вісник Харківського національного університету імені ВН Каразіна. Серія: Питання політології.* 2012. №. 21. С. 75-79.

3. Воронянський О., Міщенко Н. Всесвітня історія: Довідник. Харків: Вид-во «Ранок», 2009. 480 с.

4. Воронянський О. В., Зайончковський Ю. В. Політична філософія в умовах кризи традиційної методології: глухий кут чи гносеологічний прорив. *Гуманітарний часопис*. 2018. № 3. С. 39-51.

5. Воронянський О. В. Неоконсервативна модель державного регулювання економічних процесів: сутність та досвід. *Вісник Харківського національного технічного університету сільського господарства імені Петра Василенка*. 2016. № 177. С. 51-60.

6. Моїсєєва Н. І. Людина та сучасний комунікаційний простір. *Філософія спілкування : Філософія. Психологія. Соціальна комунікація*. 2014. № 7. С. 89-94.

7. Моїсєєва Н. І. Соціально-комунікаційна діяльність як історико-суспільна практика. Х. : ХНТУСГ, 2015. 392 с.

8. Моїсєєва, Н. І. Становлення системної методології досліджень соціальної комунікації. *Вісник Книжкової палати*. 2015. № 4. С. 38-41. URL: http://nbuv.gov.ua/jpdf/vkr_2015_4_16.pdf. (Дата звернення 10.04.2021)